

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre . . . 2 „ 50 „ Egy szám ára 12 kr.

Előfizetni az év folytatán minden hónap elején lehet.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: HALASI-ÚTCZA, 17. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCZA, 184. SZ.

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árleengedés adatik.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Készüldünk!

Nyugodt és elégedett lehet most a magyar ember.

Isten megáldotta munkásságát és szorgalmát, megelégette nélkülözéseit, meghallgatta könyörgő szavát s jótéményeivel halmozá el.

Derült lélekkel hordozza végig tekintetét telt magtárain, bőtermést igérő földjein és szőlőhegyein, s sok év óta most először hajthatja nyugodt kebelével álomra fejét.

Az anyagi szükség sötéten fenyegető felhői így szétoszolva, új köteleesség teljesítése vár városunk közöntségére.

Az anyagi jólét mellett, a szellemnek is emelése, előmozdítása.

Mert nem elég, hogy minden erőnket, összes tehetségeinket csak testi szükségleteink kielégítésére irányozzuk, a szellemiekről is gondoskodjunk, mert „nemcsak kenyérrel él az ember.”

Sajnos, de való, hogy városunkban mindeddig igen csekély mozgalom létezett ez irányban; a zsidbasztó közöny mindig még csirájában elfojtja az életrevaló nemesebb eszméket, s a jobbaknak fáradozásai nem voltak képesek közönségünket elzárkózottságának mély álmaiból fölrázni.

Pedig, ha szilárdul akarnánk, oly eredményt mutathatnánk föl a szellemi téren is, melyet hazánknak kevés városra, mert tehetségekben gazdagok vagyunk, de hanoilitunk egy oly géphez, melynek tökéletes szerkezete a legszebb, legfinomabb műveket hozná létre, ha nem hiányoznék neki a — hajtóerő.

Nálunk is csak ez hiányzik — az akarat s ezt a közöny merevítő lánczai tartják fogva.

Pedig ép most lenne helyén e lán-

czokat lerázni, ép most lenne helyén a mozgalom megindítása.

Betakarítva termését, elvégezve minden munkát, midőn a tél elérkezik, elpihen a munkáskéz, s e pihenés, e kényszerű semmittevés egész télen tart.

De ne hagyjuk az év e jelentékeny részét így elveszni; ha már nincs munkája kéznek, adjunk az észnek; a szellemnek.

Alakítsunk egy kört, mely czélul tűzze ki az általános szükséges ismereteket, az újabb világhódító eszméket a nép között terjeszteni, s a népet arra tanítani, hogy ezen ismereteket, ezen eszméket saját hasznára értékesítse, anyagi jólétét ezáltal is előmozdítandó.

Hódítsa meg e kör a nép nagy tömegét, tartson fölolvásokat, oktasson népszerűen, s alkosson ezáltal egy ismeretekben gazdag, öntudatos középosztályt, mert ez legerősebb védője a hazának, legbiztosabb támasza az alkotmánynak, leglelkesebb harczosa a szabadságnak.

Mi ily célú kört, bármilyen legyen is annak neve, városunkban föltétlenül szükségesnek tartunk, s különösen hivatott intelligenciánktól várjuk, annak közel jövőben való megalapítását.

A gazdakör, mely életrevalóságának, kitűnő szakismeretének már oly számos fényes tanújelét adta, folytassa munkásságát, de a mi a népnek oktatását illeti, nagyobb erővel; e célból szaporítsa fölolvásait, s rendszeresítse azokat.

Városunk tanári testületei ne csak az elzárt tantermekben az ifjúsággal közöljék ismereteiket, hanem érvényesítsék azokat a nép számára is rendszeres fölolvásai által.

A felnöttek oktatása nagyobb erélyvel karoltassék fel, hogy derék és

művelt földművelői és iparos osztályt neveljünk magunknak.

Közönségünk pedig támogassa e mozgalmakat; ne engedje, hogy még csirájukban elfojtassanak azok.

De, hogy ezen áldásos működések kezdetüket vehessék, már most előre kell készüldnünk, szervezkednünk hogy mire az idő elérkezik, ne vesztessük azt tervezgetésekkel. Vegyék ez ügyet városunk jobbjai kezükbe, vigyék azt szilárd akarattal, megdönt-hetetlen erélyvel keresztül, s akkor maradandó emléket fognak maguknak biztosítani városunk történetében.

Fel tehát! Fogjunk hozzá a munkához, indítsuk meg a szellemi mozgalmat, mely mint a hús szellő föl fogja frissíteni társadalmunk tikkadt légkörét; ébredjünk fel mély álmunkból, s tettekkkel mutassuk meg, hogy élünk!

r. v.

Politikai szemle.

A politikai események folyamára ezúttal a halál is befolyást gyakorolt, s újra miniszterválságot idézett elő. Még alig ment teljesedésbe Ordódy miniszter lemondása s ennek folytán beállott ideiglenes intézkedés; midőn Szende Béla honvédelmi miniszter halála a kormánytagok sorában ismét érzékeny veszteséget idézett elő. A honvédség s a honvédelmi intézmény tulajdonképi kifejlődése és tökélyesbülése Szende működési korszakára esik, azzal mintegy összenőtt, s ez számára maradandó érdemeket s emléket biztosított. Mint ember egyszerű, önzetlen tiszta hazafi volt, s ezért közbecsülésben állott, halála pedig közrészvétet idézett elő, melyben az uralkodótól fogva mindenki egyaránt osztozott. Tárczájának ideiglenes betöltése b. Orczy, ő felsége személye körüli miniszterre bízott, ki e végett már Budapestre le is utazott. A végleges betöltés iránt még egyik miniszteri állásra sinces határozott combinatio, s a tárgyalások ez irányban csak az országgyűlés újabb ülészakának megnyitla után fognak megkezdődni.

TÁRCZA

Húzd rá!

I.

Tele boros üveg

Mind a két kezemben,
Titokban sirt könnyesepp
Mind a két szememben...

Sirok, mint a zápor,

S iszom, mint a homok,
Biz' ez, elismerem,
Kissé visszás dolog...

Ugy... csak kaczagatok!..

— Nem haragszom érte,
Hisz az én keservem
Nincsen a ki értsé!

II.

Hegedűszó, muzsikaszó,
Be keserves vigasztaló!
Olyan siró, bús a nóta,
Mintha csak a lelkem vóna...Húzd rá cigány szépen, lassan,
Keservesen, siralmasan,
Hogy szívem is széjjel tépje,
— Ugy se nagy kár lenne érte!

Szappanos Sándor.

A vörös boszorkány.

Hét vármegyében nem volt olyan szép, összeillő pár mint Zoltán és Elza.

Zoltán a férfi szépség netovábbja. Herkulesi termet; éj sötét, kifejezésteli szemek; göndör hajzat, szakál, bajusz; sötétek, feketék mint az éjfélt tizenkét óra december hóban holdfogyatkozás idején.

És Elza?!?!

A legigézőbb vöröshajú szépség, a ki csak existált valaha ezen a világon. Kék szemek, havas arc, rózsaszín, márvány homlok, körülölvölva a vakító vöröshaj selyemlágy omlatag fűrtől, mint mikor a havasi fehér rózsá csoportban kötött nefelejtés virágot meg-aranyozza a kelő napsugár...

Ah Istenem! milyen találó volt, midőn Zoltán mint boldog vőlegény a bájos Elza zongora kíséretében csengő hangon éneklé:

„Te vagy a nap én az éjjel
Teljes teli setéséggel,
Ha szívünk összeolvadna
Rám beh szép hajnal hasadna.”

Aztán csakugyan összeolvadt a két szív s ráhasadt a hajnal a szép szerelmes párra.

Elmultak a mézes hetek s következtek azok az idők, melyekben az elő-előforduló nézetkülönbség folytán férj és nő között megkezdődnek a diplomaciai jegyzékváltások.

— Zoltán édes! Nézd csak ezt a szönyeget! A nőparkiállításra hímezttem. Nem vagyok tisztába vele, hogy itt a középben ezt a tálcza-alakot vörös, vagy sárga selyemmel hímezzem-e?

— Angyalom! Ettek-e már a csibék? Van-e valami abból a déli pulykapecsenyéből? Rengeteg éhes vagyok.

— Éhes? Csakugyan? No de nem is csuda! Délután négy órától hatig sörözni a nagykozmában, aztán megéhezni! — Ugy látszik, a sör jó étvágyat csinál. Talán muzsi-

káltattatok is magatokat. Kitéllik az ilyen nagy szellemről, a ki előtt egy közérdekű, a nőipar fejlettségét mutató, megyei, országos...

— Continentalis, világhírű...

— Országos kiállításnál előbb való a gyomor és a pulykapecsenyé. Ott van a kredencz, keresd, megtalálod, ha ugyan meg nem ette a macska.

— A te dolgod előkeríteni a pulykapecsenyét —

— Soha bizony! Nem is tudtam. — A ki éhes, járjon utána.

— Asszony dolga a háztartás. — Az oszonna, vagy a vacsora pedig a háztartáshoz tartozik. Mit szólnál hozzá, ha én meg azt mondanám, hogy menj helyetted a tárgyalásra.

— Meg is nyerném a pert!

— Persze! Kivált ha a Rózsaberkli Aladár, ez a széltoló báltudósító volna az ellenfél!

— Zoltán ne ingerelj! Mert... mert...

— Mert?

— Mert tüstént itt hagylak a faképnél s megyek Izórához. Ott maradok késő estig. Te pedig duzzogatsz itthon magadban.

— Tessék!

A szép asszony felkelt a támlás székről. Oda lebegett a ruhaszekrényhez. Hosszas kutatás után kivett egy frakk-alakú női felöltőt, — magára vette, — egy pár kaczer pillantást vetett a tükörbe, öszszegöngyölgette hímzését, aztán azt se mondva, hogy befellegzett — indult Izórához, Zoltán egyik barátjának Kálmánnak nejéhez.

Zoltán nagy szemeket merésztett utána. Volt is rá oka.

Elza mig leány volt, hódolt a divat szépségeinek. De midőn asszonynya lett: férje izlését, óhaját elébe tette mindenféle divatnak. Láttá, hogy férje ki nem állhatja a frakk,

Az egyiptomi események eddigi lassú folyásában kissé gyorsabb fordulat állott be, a mennyiben az ellenségeskedések most már határozott alakot öltének, mióta a fővezényletet Wolseley angol tábornok vette át, ki működésének alapjál a suezai csatornát választá, melynek teljesen birtokában van, s honnan az összes hadműveletek kiindulnak. Angol tudósítások a helyzetet igen kedvező színben festik, s az angol csapatok minden mozdulata egy-egy győzelmet idéz elő. Hir szerint Arabi pasa hívei közül is sokan átpartolnak az angolokhoz, miután nem igen biznak abban, hogy Arabi tartósan képes legyen ellentálandani az angol haderőnek. Sajátságos véletlen, hogy az egyiptomi harcztéren először is osztrák-magyar katonák estek fogságba. A „Nautilus” ágyúaszádról ugyanis egy tiszt és tizenkét tengerész partra szállt, s Arabi katonái elfogták őket, azt hívén, hogy az ellenséges hadseregből valók. Kiszabadításuk iránt megtették a kellő lépések.

Városi közgyűlés.

1882. aug. 25.

Elnök Lestár Péter úr d. e. 9 órakor a gyéren látogatott gyűlést megnyitván, először is a polgármesteri jelentés olvastatott fel, mely szerint az ügyforgalmat illetőleg f. évi július hónapban beadatott összesen 1268 ügydarab, június hóról elintézetlen maradt 500, összesen 1768. Ezekből elintézetett közgyűlésen 33, tanácsban 489, ülésen kívül 782, összesen 1304; elintézésre vár 464.

A városi pénztár forgalma következő volt: a háztartási alapnál pénztármaradvány júliusban 5100 frt, az iskola-alapnál 338 frt 7 kr.; a szervezeti szabályok értelmében tárcspénztárba helyzetetett a háztartási alapra: 1509 frt 62 kr., külön rendeltetési alapokra 675 frt 61 kr.; összesen 2185 frt 23 kr.

A városi adópénztárnál július hónapban Kecskei Bugacz-Monostor adóközségből befolyt összesen 13,246 frt 56 kr.

Az egészségügyi viszonyok július hónapban az előbbi hónapokhoz viszonyítva, rosszabbak voltak, nagy mértékben fordult elő, különösen az 5-ik életév alóli gyermekek-nél a bélhurut, s ennek számos gyermek esett áldozatul. Nagyobbaknál sűrűbben a váltóláz, szörványosan a vörheny fordult elő. Statisztikai adataink szerint július hó

kvekker-szerű felöltőket — s ép azért sutba dobtá őket — mint mondá — örökre.

Zoltán agyoncsókolta érte.

...Ti nők! Nem is képzelitek, hogy mily magasra emel benneteket férjetek előtt, ha annak, — előtettek csekélynek látszó, de a dolog lényegében mégis nem minden horderő nélküli kívánságait teljesítitek — s ha a „holtomiglan” elmondása után szóval, tettel azt bizonyítjátok, hogy ti egyedül csak férjeteknek akartok tetszeni; hogy előtettek csak egy világ van: a szerető férj szíve; hogy ti a paradicsomot nem a táncvizgalmak zajában, nem az esztelen divat kitekert nyakú izléstelen hóbortjaiban, — hanem a szerető férj kívánalmainak teljesítésében, ölelő karjai között s házi boldogság csendes tűzhelyénél kerestek.

Egy, a férj izlése szerint készült izletes ruha, egy, a férj által kedvelt virág, szalag; egy szelid engedékeny hitvesi szó: többet ér a világ minden kincsénél, többet a szem tűzésnél, az arcz havánál, többet a telt idomok érzékmámorító varázsánál.

Hajh! De hát mai világban sok a nagysád — kevés a feleség! —

Elza eddig feleség volt; — de most felülkerült benne a nagysád. Felvette a frakkot, mert tudta, hogy Zoltán ki nem állhatja. Dacolni, bosszantani akart.

Zoltán egyedül maradt.

...Nincs valami irtóztatóbb állapot, mint midőn azt látja a férj, hogy neje őt készakaratosan ingerli, bosszantja.

Ilyen állapotban volt Zoltán.

Elgondolkozott. Elkezdett monologizálni:

„Hol a lány ki lellem repülését

Követni bírni kívánságát?”

— No hiszen repülünk már! Isten ugyse elrepülök a nagykozmába. Majd csak a Ferkó

1-ső napjától 28-ig született 135 gyermek, meghalt pedig 138 egyén, ennélfogva a halálozások száma 3-al mulja felül a születéseket.

A hasznos háziállatok között, és pedig a szarvasmarhahállományból lépfenében elhullott 6 db., vérhasban 3. A loállományból vérhasban 3, takonykórban 3 (mindhárom kiirtott).

A közbiztonságot illetően a személybiztonság nem volt egyáltalán megtámadva; a vagyonbátorság azonban a városban 2 esetben, külterületen szintén 2 esetben támadtatott meg.

A szegények házában élmeztetett 69, külsegélyben részesült 50, s így közellátásban részesült összesen 119 egyén.

A mértékhatároló hivatalnál 117 hitelesített tárgy után bevétel 31 frt 49 kr.

A polgármesteri jelentés ezek szerint előadva, minthogy tüzetes intézkedés szükségére annak folytán fel nem merült, a közgyűlés áttért a tulajdonképeni napirendre.

A sertésbuzogótelep tisztántartására írt alkotott szabályok — a leérkezett miniszteri rendelet szerént — jóváhagyva, a közgyűlés tudomásul vette.

Halasi Gyula felebbezésének elutasításáról érkezett belügyminiszteri rendelet tudomásul vétetett.

Üzleti biztosításokul elfogadható érték-papírok iránt érkezett belügyminiszteri rendelet alkalmazkodás céljából kiadott a városi tanácsnak.

A volt úrbérek faizási erdejének felosztatlansága iránti miniszteri rendelet tudomásul vétetett.

A vásár és piaci helypénz díjazásában kelt belügyminiszteri rendelet érdekes vitát keltett, melyben a főkapitány, polgármester és Mádi bizottsági tag urak felszólalásai után a közgyűlés korábbi álláspontját fentartván: felírta a miniszterhez s felirátát a polgármester és főkapitány által határozta benyújtani, utasítván őket, hogy azon indokokat, mik a közgyűlés a helypénzszedésnél a tarifa megállapításában vezették, előszóval is adják elő s a miniszter úr ő nagyméltóságát annak megnyerni igyekezzenek.

A gyűlés tovább folyik.

Nem pénz — csak szivesség.

Egy jóbarátunk egyszer egy más közös barátunktól, a ki nemcsak jeles szobrász, hanem kitűnő festő is, azt kérdezte, hogy tudna-e festeni? s az igenlő válasza felszólította, hogy fessen tehát neki olyan embert, a kinek nincsen váltója! Ilyet aztán, bármilyen kitűnő festő lett légyen is a mi kedves barátunk, festeni nem tudott.

Van ebben a tréfás kérdésben valami olyan komoly, a mely méltán megfontolásra ösztönöz, s a mi feltételei velünk a kérdést, hogy mikor valaki váltójának forgatására szólít fel bennünket, mikor azt mondja, hogy nem kell pénz csak szivesség: szabad-e ekkor a szivességet olyan megfontolatlan módon gyakorolni, mint, fájdalom? sokan gyakorolják?

Nem.

— Vajjon mi lehet rajta —
— Elolvashatjuk. Nincs leragasztva, — csak úgy van egy kis papírra takarva —
Lizi szakácsné kibontotta a névjegyet.
Míg azonban ezek történtek, addig Elza, — Izóra kíséretében — már hazafelé indulóban a nyitott konyha felé közelgett.

Lizi szakácsné elkezdte betűzni.
— Kedves Kálmán! Unatkozom. Légy szives, küld haza a „Vörös boszorkány“-t. Elég ideig gyönyörködhettél benne. Servus.
— Jézus Mária Szent József! — rikolta Lizi — csak félesztendő házások s már is vörös boszorkánynak hívja a feleségét! —
— Hi hi hi! — nyihogott Zsuzska — tudtam, hogy valami történik. Mondtam ugy-e, hogy nagyon keresztes álltak a szemei.
Elza hallotta mindezeket.
Fehér lett mint a fal.
Visszatámaszkodott Izóra salonnájába.
Aztán barátnője karjai közé rogyott.
— Bol-dog-ta-lan-én! Meg-ha-lok-ah!...

Azonban a haragvó asszonyok nem igen szoktak meghalni!
A másik perczben már — szélvészént rohanva át három négy szobán — Kálmán irodájában termett.
— Magának azt írta az uram, hogy én vörös boszorkány vagyok! A cselédek is olvasták. Ne is tagadja! Ott van a névjegy kezében. Látom. Oh az álnok csúf ember! —
Én, vörös boszorkány! Én! — Csuffá vagyok téve. Holnap megkezdem a válópört. Engesz-telhetetlen gyűlölség. Maga lesz az ügyvédem! Én vörös boszorkány én!!!
Kálmán nagyot nézett; hanem csakhamar tisztában volt a dologgal.

— Kedves Elza! Csendesedjék. Hisz az egész csak egy fatalis tévedés. Esze ágában sem volt Zoltánnak önt sérteni. Ö Montepin Xaver „Vörös boszorkány“ című regényéért küldött, melyet tőle elhoztam. Tüstént küldöm is neki. — Itt van, uéze

— Az egészben csak az a baj — szólt közbe Izóra, — hogy a kíváncsi cselédek a konyhában elolvasták a névjegyet s ostobán félremagyarázták. — Hallottuk.
— Hogy, hogy?
Izóra megadta a kellő felvilágosítást.
— No majd segítsek rajta — szólt Kálmán — s azzal kezébe véve a már elkészített regényt, vitte a konyhában várakozó Zsuzskának.

— Nézd Zsuzska! Ezért a könyvért küldött a gazdád. Hanem nagyon veszedelmes könyv ám ez! Nézd csak: itt van a cím „Vörös boszorkány“. Rémséges dolgok vannak benne. Mond meg a gazdának, hogy este ne olvassa, mert vele álmodik. Aztán te se pislogass bele — mert könnyen megtörténhetik, hogy valamelyik boszorkány mikor elalszol, megnyom, aztán éjjelkor megnyergel s úgy elnyargal rajtad a Szent-Gellért hegyre, hogy reggel veszed észre, milyen patkós lett a lábaid. — Nesze, lódulj hamar; — s aztán mondd meg otthon, hogy a teins asszony is nem sokára haza megy.

Lódukt a Zsuzska — s Kálmán az asszonyoknak a tapintatos eljárásról hűségesen referált.

Elza még mindig szótlanul állt. Láttá, hogy igaztalanul vádolta férjét. Kezdte magát különösen érezni. Érezte, — hogy ha csak pár perczre is — de nevétség tárgya lett.

Érezte, — hogy e pár percz alatt mily végtelenül szenvedett. Hát ha igaz lett volna az — a mi hála Istennek nem igaz! Ha Zoltán

A ki váltókezeséget vállal, a mint azt nálunk elég rosszul nevezik, az többet tesz, mintha pénzt adna; az valóban nagy szivességet tesz, mert odaadja hitelét, oda nem ritkán a szegény család szájából a kenyeret, oda néha egész existenciáját, oda adja sokszor a becületét is. — S ha tudná, hogy mi mindent oda nem ad, még hagyján volna, de előre nem is tudhatja.

Számtalan példa van előttünk, hogy rosszakaratú emberek, kik a jóknak bennük vetett bizalmát meg nem érdemelték, kik e bizalmat megérdemelni nem is törekedtek, bár ösmerték az őket fenyegető veszélyt, mégis belevontak az előttük tátongó ösvénybe, a baráti szó hazug alkalmazásával másokat is. — És miért? Nehány hónapi tengődésért.

De van számtalan példa arra is, hogy rosszakarat nem volt ugyan, de a szerencsétlenség, vagy a hibás számítás belesodorta a veszélybe és vitte magával a hozzá lánczolt jóbarátot vagy jóakarót is.

Minden esetben sajnálattal látjuk, ha valaki más helyett kénytelen fizetni; midőn sok esetben a szerény anyagi viszonyok között élő kezes, családja és maga rovására fizeti azt az adósságot, melynek egy krajczárját sem látta soha.

Véleményünk szerint a váltó nem laiteinereknek való; üdvös és hasznos lehet az a kereskedelmi forgalomban, és ott nem is kárhoztatjuk. — Mert ha A. tartozik B-nek, úgyde neki meg C. tartozik, nagyon helyes, ha váltót bocsát ki, és azt C-vel elfogadtatja, sőt még ha B. is tartozik valakinek, és ezen váltóval fizet, vagyis azt forgatja. — Ezt értjük, ez nem kezesesség; mert ezen esetben nem történik egyéb, mint A. azt mondja C-nek, hogy a mivel nekem tartozol, fizessd azt B-nek, mert annak meg én tartozom, és ha C. nem tudna is fizetni, a B. irányában fennlevő kötelezettség nem a váltóból származik, mivel A-nak B. irányában való tartozását amúgy is meg kelle vala fizetni.

De nálunk a gyakorlatban úgy van, hogy elvállalja mind a forgató, mind a kibocsátó, még pedig olyan tartozásért, a mely az ő tartozása sohasem volt. — És elvállalja a kibocsátó igen sokszor azon hitben, hogy a forgató az esetleges kárt vele meg fogja osztani, a kibocsátó és forgató a pénzügyzetekhez benyújtott képzeleti váltón elvállalják a készfizető kezeséget, még pedig a lehető legterhelesebb feltételek mellett, olyan pénzüsszegért, melyet nemcsak hogy sohasem láttak, de a melyhez voltaképen semmi közük sem volt soha, sőt nem ritkán azt is alig ismerik, a kinek ezt az apró szivességet megteszik.

Persze emberi gyengeségünk: hogy mindenkit becsületesen hiszünk a szó legszorosabb értelmében, és azt hiszük mindenki-

ről, hogy óvakodnék olyan adósságot csinálni, melynek megfizetéséről biztosítva nincsen. Nézzünk körül magunk körül, és bizony az ellenkezőjét fogjuk tapasztalni, és midőn jön a fizetés napja, akkor érezzük annak a kényelemérzetnek, hogy a szivességkérőtől nevéünk aláírásának könnyű módja által megszabadultunk — nagyon is kényelmetlen utóhatását; mert ha kibocsátó vagyunk, még csak nem is panaszkodhatunk a forgatóra, hogy támaszkodva a törvényre, jogát érvényesíti s általunk az egész összeget megfizeteti, míg ha mi vagyunk a forgatók, ugyan hol vegyünk elég uzorás kegyetlenséget, hogy a kibocsátó — noha a törvény ezen jogunkat biztosítja — az egész összeget megvegyük, reá bizván, hogy tegyen az elfogadóval a mit tud; holott midőn a váltót forgattuk vagy kibocsátóként aláírtuk, mi kezeséget — közös kezeséget — vállalni hitük. Bizony ki merjük mondani, hogy a mit a pénzügyzetek tesznek a váltóval, az abúzus, és a váltó nem ilyen használatra született, és ilyen használatra nem is egészséges. — Mert itt a gyakorlatban nem történik egyéb s a váltó szövege is azt mutatja, hogy a forgató a kibocsátónak váltójogi fizetési kötelezettsége mellett kivisz a takarékpénztárból annyi a mennyi forintot a saját hitelére, hogy azt kölcsönadja az elfogadónak. — Tényleg így van, s ha így állítjuk fel a kérdést, ugyan hol találunk olyan ügyefogyottat, a ki adósságot csináljon azért, hogy azt másnak simpliciter odaadja és tegye ezt nemcsak azoknak, a kik irányában ez talán valami oknál fogva indokolt, hanem annak is, a ki — mint mondani szokták — sem ige, sem galléra.

És én Uram Isten! hány ember tesz mással ilyen szivességet, a ki a váltótörvénynek tán legfeljebb csak híret hallotta, és így egyáltalán fogalma sincs róla, hogy mi-ben áll hát voltaképen az a szivesség.

Nem tartottuk feleslegesnek ekképen feljajdulni és óvni mindenkit az ilyes szivességek től, és ha sorainknak meg lesz az a hatása, hogy valaki e miatt az oktalan szivességétől magát visszatartja: úgy meg vagyunk elégedve, mert azzal igazán szivességet tettünk.

Fővárosi levél.

XXV.

Egy nap története. — Minő nap. — Elégia. — Vendégeink. — Mottó, czim és tartalom egy pontban. — Údvári megívás. — Sugár-úton. — Stációk. — Szegény Bimbó. — Szépségverseny. — Legszebb leány. — Nem lehet tovább.

Egyetlen egy nap története lesz e heti levelem tárgya. Egyetlen egy napról fogok csak beszélni, de olyanról, melynek neve elhomályosít sok, nagyon sok hetet és emléke messze fog beleragyogni azon nagyszerűség történetébe, melyeknek alapja: a szív, teste: a szeretet!

Olyan napja volt ez a mi mult hetünknek, mely még most is szédítő izgatótságban tart sokakat, és a melynek rakoncátlan mámorától most se jőzanodva ki, oly mohó kapzsisággal rohantuk meg Goldschmidt Lajos hírlapközlítő fordító-üzletét egy kihúzott sorsjegylisztaért, hogy az élmes görög két krajczárral azonkép háromra csapta az árát.

Hanem hát visszamegyek az elejére és kezdem azzal a bús elégiával, hogy bizony meg voltunk löve, mi városiak, irgalmatlanul. Pogányok jöttek az örökünkbe: oda volt a comfort, oda a kényelem! Hiába hívtak bennünket „stammgastok“-nak; hiába voltak hatásokkal megszédített kelnerünk és ételhordó pinczérünk; nem használtak a tradíciók és a multak drága pénzü emlékei, melyek ehhez vagy amahoz az asztalhoz kötötték, senkikem respektálta azokat; extra késünkhez, villánkhoz, poharunkhoz sem juthattunk, minden megszűnt, leomlott a rend... kiűtött a revolúció... itt voltak a jó vidékiek!

Az ember igazi örömmel szemlélte őket az útezőkön. Fel lehetett őket ismerni a ruhájukról és a mosolygás, csattalan tulipiros arcokról, melyekből szinte kikaczag a jó termés.

Azután nem is voltak valami fűgék ő kegyelmek; de még meg is bámulták a mi sietségünk! Alig hitték el, hogy drágább dolgunk van mint nekik, és nekünk már nem árt az a kemény talaj, mely keservesen elkinozza az ő talpaikat. De azért csak megtaposták a fényes útakat, melyekről nem fogy ki a mese a tengeri hántásba, de talán a fonóba se.

Bizony csak ördöge is van ennek az ifjúskodó fővárosnak; hát még a városligetnek milyen megacézelt volt vasárnap!

„Éljen a nemes ügy!“ ez volt a mottója; „Né pünnepe“ ez; pezsgő jókedv, sikerült látványosságok, csattanó élecek, patanó röppentyűk, zene, dal, kaczagás, eszemiszom, promenád, táncz: a tartalama és negyvenötzezer forint tiszta haszon: a koronás vége.

De, hogy egészen tisztán olvashassanak kedves olvasóm, egy kis sétára kérem önöket: Jöjjenek velem a néptünnepre. Üljenek csak középletők legnemesebb fiakkorlónál is jobb szemű paripáira, én leszek a kocsis és már haladunk is előre.

Gyü! neki a sugárútnak, melyre pasirtadalis azur-menyezetből szóródik az isten-áda jó forró napsugár.

Mit bánom én; az óriási néptömeg tarkabarkasága feledtetni velem a lecsorgó verejtécsöppeket, s mintha csak hűvös páholyomban ülnek, olyan örömmel, könnyű mosolytól dagadozik lellem azon, a mit tovasurranva belátok.

Ur és paraszt, kisasszony és szolgáló békés csoportban halad végig-végig olyan szélesen elfogva a nagy sugár-utat, a minőben csak a futkosó kocsis megengedik. Mesterlegények panyókára vetett kabáttal, karjukon a Juczival vagy a Lidivel; délezegek bakák és honvédek, fülök mellett az elaludt virginia hosszú szalmájával; kedélyes család-apák a lépéseket aprózó orgonasíppal; fess varróleányok ragyogó szemekkel; becsületes magyar parasztok édes hites társaikkal; kerkesedők, papnövényedékek, hivatalnokok és isten tudja ki minden „párosan, háromosan,

— Vajjon mi lehet rajta —
— Elolvashatjuk. Nincs leragasztva, — csak úgy van egy kis papírra takarva —
Lizi szakácsné kibontotta a névjegyet.
Míg azonban ezek történtek, addig Elza, — Izóra kíséretében — már hazafelé indulóban a nyitott konyha felé közelgett.

Lizi szakácsné elkezdte betűzni.
— Kedves Kálmán! Unatkozom. Légy szives, küld haza a „Vörös boszorkány“-t. Elég ideig gyönyörködhettél benne. Servus.
— Jézus Mária Szent József! — rikolta Lizi — csak félesztendő házások s már is vörös boszorkánynak hívja a feleségét! —
— Hi hi hi! — nyihogott Zsuzska — tudtam, hogy valami történik. Mondtam ugy-e, hogy nagyon keresztes álltak a szemei.
Elza hallotta mindezeket.
Fehér lett mint a fal.
Visszatámaszkodott Izóra salonnájába.
Aztán barátnője karjai közé rogyott.
— Bol-dog-ta-lan-én! Meg-ha-lok-ah!...

Azonban a haragvó asszonyok nem igen szoktak meghalni!
A másik perczben már — szélvészént rohanva át három négy szobán — Kálmán irodájában termett.
— Magának azt írta az uram, hogy én vörös boszorkány vagyok! A cselédek is olvasták. Ne is tagadja! Ott van a névjegy kezében. Látom. Oh az álnok csúf ember! —
Én, vörös boszorkány! Én! — Csuffá vagyok téve. Holnap megkezdem a válópört. Engesz-telhetetlen gyűlölség. Maga lesz az ügyvédem! Én vörös boszorkány én!!!
Kálmán nagyot nézett; hanem csakhamar tisztában volt a dologgal.

— Kedves Elza! Csendesedjék. Hisz az egész csak egy fatalis tévedés. Esze ágában sem volt Zoltánnak önt sérteni. Ö Montepin Xaver „Vörös boszorkány“ című regényéért küldött, melyet tőle elhoztam. Tüstént küldöm is neki. — Itt van, uéze

— Az egészben csak az a baj — szólt közbe Izóra, — hogy a kíváncsi cselédek a konyhában elolvasták a névjegyet s ostobán félremagyarázták. — Hallottuk.
— Hogy, hogy?
Izóra megadta a kellő felvilágosítást.
— No majd segítsek rajta — szólt Kálmán — s azzal kezébe véve a már elkészített regényt, vitte a konyhában várakozó Zsuzskának.

— Nézd Zsuzska! Ezért a könyvért küldött a gazdád. Hanem nagyon veszedelmes könyv ám ez! Nézd csak: itt van a cím „Vörös boszorkány“. Rémséges dolgok vannak benne. Mond meg a gazdának, hogy este ne olvassa, mert vele álmodik. Aztán te se pislogass bele — mert könnyen megtörténhetik, hogy valamelyik boszorkány mikor elalszol, megnyom, aztán éjjelkor megnyergel s úgy elnyargal rajtad a Szent-Gellért hegyre, hogy reggel veszed észre, milyen patkós lett a lábaid. — Nesze, lódulj hamar; — s aztán mondd meg otthon, hogy a teins asszony is nem sokára haza megy.

Lódukt a Zsuzska — s Kálmán az asszonyoknak a tapintatos eljárásról hűségesen referált.

Elza még mindig szótlanul állt. Láttá, hogy igaztalanul vádolta férjét. Kezdte magát különösen érezni. Érezte, — hogy ha csak pár perczre is — de nevétség tárgya lett.

Érezte, — hogy e pár percz alatt mily végtelenül szenvedett. Hát ha igaz lett volna az — a mi hála Istennek nem igaz! Ha Zoltán

öt — boszorkánynak nevezi! Nos aztán? Nem volna-e ő valóban boszorkányhoz hasonló, mikor azt az áldott jó embert úgy felingerelte s egyedül hagyta. — Ezek s ezekhez hasonlók cikáztak keresztül kasul Elza szép fejcskéjén. — Aztán csendes hangon szólt:

— Biz édesim én egy kicsit felültem. Hanem hát — Kálmán barátom okos ember — helyre hozott mindent — Isten véled édes Izóra. — Jó éjt Kálmán! aztán csitt!!!
Haza sietett.
Zoltánt olvasva találta. A „Vörös boszorkány“-ban gyönyörködött.
— Zoltán édes?
— Parancsolsz?
— Haza hozta a Zsuzska a „Vörös boszorkány“-t?
— Most olvasom!
— Lásd a másik „Vörös boszorkány“ — is itt van. A maga lábán jött meg.
— Melyik?
— Az a roz vörös boszorkány, a ki ezt a kedves jó embert, Tóti Dorka módjára meg akarta nyergelni, — megboszantotta, aztán itt hagyta egyedül. No de meg is szenvedett a csunya „Vörös boszorkány.“
— Nem értelek édes Elzám!
Elza sirva, nevetve beszélté el a történeteket.

— Oh Zoltán! Azon pár percz alatt megnyit szenvedtem. De megérdemltem. Igazán vörös boszorkány voltam! De nem leszek többé az!...

A szép asszony körülkarolta férje nyakát.
— Zoltán! bocsáss meg! Szeress, szeress!!! —
— Szeretlek — nagyon szeretlek — édes szép aranyhajú tündérem! —

Kálmán Dezső.

ki milyen" — kalapja mellett vagy duzzadó keblére tűzött piros jeggyel, mely biztosítja a belépést a menyorszába — hömpölyög előtem végtelenül, mint a kiöntött folyam ágya. Mind, mind a kis városigetekbe!

Közbe-közbe apróbb stációk is vannak, gulyárusok, gyümölcsös fókák, pékek, hentesek, friss vizet árusítók és japáni legyezõvel csalogatók, fölváltva a „Heinrich Jenõ" hordár-egylet tagjaival, kik a negyven krajczáros jegyeket 7—8 krajczár árszóval szözzák a nem jartások nyakába.

Ily diszes kordon között, melyek itt-ott kényelmes koldusok karosszékeiken, hegedûs cigányvarekek, verklis vakok és mézesbabások váltanak föl, jutok ki az óriási póznákra húzott lobogókjelezte bejáráthoz, melynél három oldalról nyitott vászonbódéban szép hölgyek fáradhatatlanul árulgatják a jegyeket. Körülöttük tömördek jegy és tömördek bankó. A piczi kezek egész halom piczulába markoltak s a parányi lábak beteg fíróseket tapostak. Lehetetlen a kiválonomnak eleget tenni. A fölváltó kis pénztárnoknõhöz mamák-ból álló „rezerva" rukkolt be, hogy a pénzt fölváltani segítsen.

Hova most, ha végre könyörül rajtad a szép Miczi és jegyet nyom a markodba? Mindent megnézni (vagy legalább e rövid levél keretében bemutatni) lehetetlen; no, hát csak egynehányat.

Szegény Bimbó nagyon szép volt, hát megölték!

Kora reggel 6 órakor fehér díszbe öltözött mészáros legények léptek az istállójába; künn az udvaron befédtek nemzeti szín takaróval; egy-egy citromot tűztek a szarvára és fölékesítették nemzeti szín pántlikákkal. Azután kivezetették a Kálvin-térre, a hol már hullámozott a sokaság. Végre megindult a gyászmenet vígan, örömjongva. A veteránok zenekara vidám népdalokat fújt, a suszterinasok vígan ugrándoztak és vígan fütty-részték:

„Bimbód gondját viseljed..."

Szegény Bimbó! Egy subintás... puff... vége volt.

Villámgyorsasággal darabolták föl s üthet darabot egyszerre húztak nyársra. Zsirceppjei seregyve hullottak a föllobogó lángok közé. A nép között iszonyatos volt a tolongás. A mint az első sütet készen volt, behúzták a nyársról s odadobták a nép közé. A forró zsírtól csepegő húsdarab füstölve repül a levegőbe. Ijedten tágitanak előle, de a mint leesett, megrohanják s darabokra tépik. Mindenki fal. Csapra ütik a hordót. Kevés a pohár. Kalapokkal rohannak a csap alá. Alája feküsznek. A jó marhahús kenyér nélkül is csúszik. Hollá vigyázat! Új húsdarabok repülnek a levegőben. A kinek a tenyere megégett, az borral öntözi a — torkát. Egy óra alatt bor és pesenye eltűntek. Hová lettek? az a körülálló gyomrok titka. Egy jóllakott hazafi toasztot is mondott a hősi halált halt Bimbóra.

Menjünk tovább; azaz menjünk az ökörsütéstől jó messzire: menjünk a Nádorszigetre, a hol az Erisz almájáért versenyeznek. Bizony mondhatom, hogy érdekes, mikor szépségük büszke tudatában lévő nõk, egy ország szeme előtt nyíltan versenyeznek a szépség díjáért. Igen sokan, bizonyosan a tévedés elkerülése végett, a lakásukat is fölíratták. Egy némely hölgy mielőtt beiratta magát a pályázók lajstromába, figyelmesen körültekintett s szemlét tartott a már jelentkezett hölgyek fölött. Csak miután meggyõzõdött, hogy nálánál szebb nincs ott, õ is beiratkozott...

A sok között egy feketébe öltözött, világosszemû, szép termetû barna hölgy érkezik. „Megnézhetem, kérem a díjakat?" „Méltóztassék" — szólal meg egy bizottsági tag — nagysád bizonyára nyerni fog." „De én nem is szándékozom pályázni." Végre mégis pályázott és megnyerte a második díjat. Az első díj Székely Kornéliának jutott, egy szeke fürtû, bogárszemû 16 éves kis lánykának, kit ismerõsei úgy erőszakoltak a pályázatra.

De hát lenne-e hossza, lenne-e vége, ha én sorról sorra járnám önökkel azokat a kis bódékat, hol a párját ritkító fülek, hatalmas buzogányoklök, óriási testj terjedelmek versenyeznek a babérokért? És ha még ezzel végére jutnánk?... Ha hûen akarnék riportereskedni, a friss vízivás versenyét sem szabadna elhagynom, hol a gyõztest ájulásából borral kellett felloccsolni! Onnan pedig a csárdástánczosokhoz kellene benézni, hol az első díjat nem Kopogós Erzsák és Duhaj Gyuri, hanem Mayer János és Schlesinger Rozália nyerték el. És... ad nunc venio... szabadna-e (talán épen nekem!) hallgatagul elmennem a szamarak versenyé mellett?... Hanem nem történék-e meg azután velem is az, mi a Beck Fránczi asztalosinas híres csacsijával, hogy gondolt egyet, megállt a pályá közepén olyan esökönnyösen, hogy semmiféle földi hatalom ki nem mozdítá helyébõl?...

E tartózkodó félelemben hagyom a többit és bezárom levelem. Firkási Penna.

IRODALOM.

— Egy kitünõnek rég elismert francia nyelvi tankönyvet ültetett át Tettey Nándor és társa budapesti könyvkereskedése a magyar irodalomba, midõn kiadta a Plötz-féle Elementarbuch der französischen Sprache címû nyelvtant. Az „Elemi francia nyelvtan" német eredetjé 33 kiadást ért már, s hazánkban is szerte használták eddig nevezetesen magánintézetekben és leányiskolákban. A kiadók érezhetõ szükségét pótolták, midõn az oktatás magyarosodásával számolva, lehetővé tették, hogy e könyv továbbra is eszköze maradjon a francia nyelvi oktatásnak és pedig ezektõl a magyar nyelv segélyével. Az átdolgozás gondos, a könyv ára nem magasabb mint a német kiadásé. (88 kr kötve.) Ajánljuk nyelvtanáraink és iskoláink figyelmébe. A kiadók kijelentik, hogy intézeteknek mutatvány példányt készíttel küldenek bérmenten.

— Egy kitünõ mû felhívást vettük. Címe: Kalauz Róma és Olaszországban. Vizeleti Imre Pécsen. 14—15 füzetben fog megjelenni, ára egy füzetnek 50 kr. Ezen mûhöz egy magyar-olasz zsebszótár és rövid olasz nyelvtan kedvezményül jár.

UJDONSÁGOK.

— Az 1882/3-ik szini évadra a helybeli színházat Miklósy Gyula ismert jó hírnevû szinigazgató vette bérbe. Ismerve Miklósy úr törekvéseit, hisszük, hogy közönségünk müigényei kellõleg ki fognak elégíttetni, de a társulat is olyan leendő, mely megérdemli nagyban a pártolást. A szini előadások — mint halljuk — október elején veszik kezdetüket.

— A városi tanács a következõ „Hirdetmény"-t tette közzé: „A községi elemi népiskolákban a tanulók beiratása folyó évi szeptember 1-sõ napjától 10-éig lesz. Felhívjuk tehát az összes szülõk és gyámok, hogy mindazon fiú- és leánygyermeküket, kik az 1876., 1875., 1874., 1873., 1872. és 1871-ben születtek (vagyis a kik a 6—12 éves korban vannak), a fõnt kitért idõ alatt az iskolába annál inkább is föladják, mert különben az 1868. évi 38. törvényzikk 4. szakasza értelmében elsõ ízben 50 kr-ra, második ízben 1 frtra, harmadik ízben 2 frtra, negyedik ízben 4 frtra fognak az iskolai pénztár javára büntettetni, s ezen bírság rajtok egész szigorral fog behajtatni. — Az ismétlõiskolának berendezésérõl, havá mindazon fiúk és leányok tartoznak járnai, kik 1870., 1869. és 1868-ban születtek (12—15 évesek) és más iskolába nem járnak, külön hirdetményben fognak a szülõk és gyámok értesítetni."

— Az izr. hitközség meghívókat adott ki Dr. Perlz Ármin újonnan választott főrabbi beiktatási ünnepélyére, mely e hó 31-ikén tartatik meg.

— Dr. Szemák István reálistikolai tanár a budapesti Klauzál-útczei államgymnásiumba neveztetvén ki tanárnak, elhagyja városunkat. A széles körben ismert kitünõ fiatal tudós távozását elõmenetele daczára is csak sajnálhatjuk és õszinte szívvel kívánunk neki a távolban is minden jót.

— Eljegyzés. Weisz Kálmán a Neidlinger-varró-gépgyár helybeli képviselõje eljegyezte Goldberger Gábor úr leányát Eteleka k.-a-t. Szép jövõt várnunk.

— Valami jófajta vándor házaló, kit Félegyházáról is kitiltottak, helyben rémhírtõriákat árul a tiszta-eszlári sakterrõl. Ajánljuk rendõrségünk éber figyelmébe ezt a jöttment csavargót.

— Goldberger és Pollák ismert divatárú cég feloszlott, a régi üzletet Pollák Lipót vette át, Goldberger néven pedig a barátok épületében új üzlet nyílt.

— Hogy városunkban az egészségügyi viszonyok mennyire kedvezõk, mutatja az, hogy a város és határterületérõl f. hó 18-ikán egyetlen halálozás is eset sem jelentett be a tiszti orvosi hivatalnál.

— Egy veszélyes lókötõt sikerült a rendõrségnek Kiss, igazán Sima Imre ismert csavargóban — kézrekeríteni, s a törvényszék fenytõt osztályának átszolgáltatni. Nevezett jómadár f. hó 15-ikén viradóra a József-gõzmalom elõtti térrõl Almási István jászkerek-egyházi lakos egy pej lovát hámmal együtt elvitte, menet közben a 11-ik tized mellett Vincze Mihály egyik lovát a legelõrõl fogta fel, észrevétetvén, tova iramodott ugyan, de sikerült mégis kézrekeríteni, hol kisült, hogy õ lopta el Gömöri Pál lovasza szürét, Kis Imre és Kerekes István 9. tizedbeli lakosok két zsák tisztabúzáját; augusztus 13-ikán Csáki József sertés telepérõl 3 szál deszkát lopott el, s azt beitta; végre ugyancsak rábizonyult, hogy Gömöri Páltól elvesztett 10 db. ludat is õ „kezelte" el.

— A központi takarékpénztárhoz a f. hó 20-ikán tartott választmányi ülésen, a 12 pályázó közül Szabó József ügyvédjelölt választatott el jegyzõül. Gratulálunk a szerencsés választáshoz, mert barátunkban a központi takarékpénztár egy buggó, lelkiismeretes s képzett tisztviselõt nyert, másrészt megválasztottnak erõt és szerencsét kívánunk új állásában.

— Tüz. Pusztaszeren a téglalejtõ-kemence körül felhalmozott nagymennyiségû szalmarakásban tüz ütött ki, mely kevés idõ

alatt teljesen lángokba borította az összes készletet. Faragó István gépész 4 éves fia László is áldozatul esett, sõt atya mentés közben szintén veszélyes égési sebeket szenvedett.

— Ritkaság. Egyik nagy természeti külsõség volt az, hogy folyó hó 22-ikén reggel igen nagy köd borult Kecskemétre és egész határára.

— A pesti zsebtolvajok ugyancsak híressé váltak nálunk, a mennyiben a sz. István napi kéjutazók egyre panaszkodnak nálunk, hogy a fővárosban kizsebelték õket. Egy érdekes eset az, hogy D. M. úr takarékpénztári pénztárnok arany óráját értékes lánczával együtt elkezelték.

— Értesítés. A gazdasági szakosztálylyal egybekapcsolot felsõ-népiskolában az 1882—83-ik tanévre a beiratások, felvétel- és pótvizsgák szeptember hó 1-tõl 5-ikéig, reggel 8 órától 11-ig tartatnak meg. Máté Sándor igazgató.

— Iskolai értesítés. 1) A polgári leányiskolába a növendékek beírása szeptember 1., 2. és 3-ikán lesz, mindenkor 8 órától 11-ig és 2-tõl 4-ig. A rendes tanítás 5-én kezdõdik. A tandíj 10 frt, a kecskeméti közs. tanítók leányaitól pedig 5 frt, mely összegnek fele a beiratáskor lefizetendõ. A ki tandíjmentességet óhajt nyerni, jelentkezzék ez iránt az igazgatónál. A javító vizsgálatok aug. 31-én délelõtt 9 órakor tartatnak az intézet helyiségében. — 2) A polgári leányiskolával kapcsolatos elemi leányiskolába a növendékek beírása szintén szeptember 1., 2. és 3-án lesz, mindenkor délelõtt 8 órától 11-ig, délután 2-tõl 4-ig, azontúl pedig egész szeptember 10-éig csak d. u. 2-tõl 4-ig. Ezen elemi leányiskolába való beiratkozás is a polgári leányiskola helyiségében történik. A beiratkozáskor 3 frt tandíj fizetendõ le, a többi; mely 3 frtnál több semmi esetre sem lesz, 2-ik félévben. Ezen elemi leányiskolába mindazon leánykák fölvetetnek, kik a községi elemi iskolákba fölvehetõk, minthogy egyszerre mind a négy osztály megnyitattik. A tanítást a közoktatásügyi miniszterium által kinevezendõ tanítónõk végzik a polgári leányiskola igazgatójának felügyelete mellett olyképen, hogy a német nyelv és nõi kézimunkák is rendes tantárgyak lesznek. Kecskemét, 1882. aug. 24. Páthy Károly, igazgató.

— A helybeli kegyes tanítórendi fogymnáziumban a beiratások augusztus hó 29-én kezdetnek meg, az ünnepélyes „Veni Sancte" pedig szeptember hó 1-én tartatik meg. A beiratás reggeli 8 órától déli 11-ig, délután pedig 2—4-ig tart. Az igazgatóság.

— A városháza elõtti kocsitú kikövezése már munkába vétetett és elõreláthatólag rövid idõ alatt kész lesz.

— A forgalomban nagyon sok az átlukgatott tiz- és húszkrajczáros ezüstpénz. A lelkiismeretlen pénzmetelõket jó volna megkeríteni.

— Szerencsétlenség. A 48-as körben Lajos napján reggel felé, midõn a díszítéseket kezdték szétcszédni, Gáspár Imre a népkör szolgálja oly szerencsétlenül esett le az asztalról, hogy életben maradásához kevés a remény.

— Mult heti lapunkban az a hír, hogy a honvédek szenát esentek, alaptalannak bizonyult.

— Választás. A helybeli polgári községi iskolaszék f. hó 22-én tartott ülésében a városban tanítónõvé Kubinyi Veronka tanítónt; az urritõ iskolához pedig tanítóvá Szücs László tanító választotta el.

— Azon kérdés intézetett hozzánk, hogy vajjon a város által drágapénzen megvásárolt, s éven át a gabona-piaczterén felhalmozott kavics meddig fog még ott használhatlanul heverni, avagy csak azért vétettet meg, s rakatott le a piacz kellõ közepén, hogy az este arra menõk lábkitörés veszélyének legyenek továbbra is kitéve?

— A kecskeméti Iparegyesület igazgató-választmányának 45/1882. sz. alatt hozott határozatában kimondatott, hogy a vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszterium által Budapest felállított állami közép-ipartanodában, ha arra alkalmas fiúkat tud, legalább két tanulónak kiképzetését — jelentékeny pénzadománnyal is — elõsegíteni kész. Az állami közép-ipartanodába felvétetnek: a) azok, kik az iparos tanulók számára szervezett iskola három évi tanfolyamát bevégezték s legalább is „jó" osztályzatú bizonyítványuk van; b) kit a polgári iskola, gymnásium vagy reálskola négy alsó osztályból jó sikerû bizonyítványt nyertek. Minélfogva tisztelettel hivatnak fel azon szülõk és gyámok, kik gyermekeikben vagy gyámoltjaikban a czimzett ipartanodában úgy elméletben mint gyakorlatban elõadandó iparágak valamelyikére, nevezetesen: építészetre, gépészetre, vegyészetre, vagy a fémvasiparra kiváló hajlandóságot, illetve tanulékonyaságot ismertek fel, hogy az ily fiúknak a Budapestenn fennálló állami közép-ipartanodában, az iparegyesület által nyújtandó segély felhasználása mellett leendõ kiképzetésükre törekednének. E tárgyban bővebb értesítéssel az Iparegyesület

elnõke Vég József úr és alólirt szolgálg. Csörgei Imre, egyll. titkár.

— Meghaltak f. hó 19-tõl 25-ig bezárólag: 19-ikén: Patkós Sándor fia Sándor 3 éves, bélhurut; Bogvár Menyhért fia István 2 éves, hasmenés; Kovács Anna aggleány 76 éves, végegyengülés; Kis Béla leánya Ilona 13 éves, májba. 20-ikán: Szatmári Sándor halvaszületett fia; Kovács Mihály halvaszületett fia; Nyirádi Sándor fia Zsigmond 4 1/2 éves, genyver; Kürtösi Juliánna Antal Pálné 18 éves, agyhártyalob; Szabó Eszter keresztetlen törvénytelen fia 1 napos, tüdőhûdés; Kis János leánya Rozália 6 napos, idétlenség; néhai Sváb Kovács Sándor leánya Terézia 2 éves, hagymáz. 21-ikén: Marosi Sándor leánya Terézia 8 éves, májdaganat; Radics Pál nõs, kézimunkás 42 éves, tüdőlob; Faragó László fia István 4 éves, megégés; Sipos Lidia öz. Nagy Lászlóné 60 éves, rák; Radics Márton fia László 11 éves, vérhas; Szokolai Imre nõs, koldús 86 éves, végegyengülés. 22-ikén: Molnár Mihály fia Mihály 2 éves, hagymáz; Fűredi Terézia törvénytelen keresztetlen leánya 1 órás, idétlenség. 23-ikán: Igács Zsuzsánna Úri Tóth Jánosné 66 éves, szélhûdés; Farkas István leánya Mária 1 éves, bélhurut; Vörös Rozália törvénytelen leánya Juliánna 2 hónapos, idétlenség. 24-ikén: Szabó László fia József 1 1/2 éves, hasmenés; Boros Erzsébet törvénytelen leánya Juliánna 14 hónapos, hasmenés; Laczó József leánya Mária 3 hónapos, görcs; Sánta József fia József 6 éves, váltóláz; Horváth Ágnes törvénytelen fia István 3 hónapos; Bátori Mária törvénytelen fia Ernõ 2 1/2 éves. 25-ikén: Pesti Ferencz fia Dezsõ 1 1/2 éves, bélhurut; öz. Bojesik Mártonné Horváth Rozália 80 éves, végegyengülés; öz. Szabó Józsefné Sima Lidia 62 éves, végegyengülés; Ludvig Sándor leánya Juliánna 1 1/2 éves, görcs; Almási Anna törvénytelen leánya Anna 3 hónapos, görcs.

ORSZÁG-VILÁG.

„Csalánlevelek" czimvel legközelebb egy jeles novella-gyűjtemény fog megjelenni Kálmán Dezsõtõl. Mai számunkban közlünk belõle mutatványt. — Debreczen monográfiája jelent meg 920 oldalú vaskos kötetben, mely a város természeti viszonyaival, társadalmi fejlődésével és Debreczen történetével foglalkozik. — Horváth Gyula szentesi kormánybiztos is beadta lemondását Ordódy volt miniszter távozásá folytán. — Torontálme-gyében cigányok és parasztszanyok nagymérvû mérgezéseket követtek el, melyek egy orvos által felfedeztetvén, ma már több mint 20 mérgezési eset van konstátálva. — A játék vége. Kassán egy 12 éves fiu a honvédszarkalaktanyában levõ tornaeszközökön játszadozott és e közben a nyujtón 52-szer forgott körül. Ekkor leugrott, a falhoz támaszkodott s e felkiáltással: „Jaj, meghalok!" összerogyott és rögtön meghalt. — 16,057 szót irt állítólag egy levelezõ-lapra 80 óra alatt Petruska János kolozsvári tüzer-szakaszvezetõ. — Páriából jelentik, hogy a Bontoux-féle bûnper vizsgálobírója Ferray, a roppant számtömegek folytonos vizsgálgatásába beleörült. — A 8 fehér lovat, mely a czár koronázási ünnepélyén a dízkocsit húzta volna, a czár istállójában megölve találták. — A debreczenben össze-gyűlt daláregyesületek közül a hangverseny elsõ nagy díját a pécsi, a másodikat a losonczyi dalárda nyerte meg. Több daláregyesületnek a polgármester Debreczen város kitünõ monographiáját ajándékozta, melyet dr. Zelczy Dániel szerkesztése alatt a debreczeni írók adtak ki. A dalnokok eltávozásá után kevéssel az orvosok és természettdõsök érkeztek Debreczenbe, hogy ott XXII. vándorgyűlésüket megtartsák. — A konstantinápolyi Hamidie-színház beomlott; a szerencsétlenség alkalmával 150 ember sebesült meg. — II. Oszkár svéd király mielőtt Norvégiába utazott, 600 ezer aranyra biztosította az életét. — A király erdélyi kirándulása elmarad. Ö Felsége a trónörökös párral együtt szándékozott részt venni a Sepsiszent-György körüli vadászatokban, de uralkodói teendõi miatt e kirándulást esztendőre halasztá. — Budapesten a Petõfi-szobor granit-talapzatába a napokban vesik be a feliratot. A vámház felé nézõ oldalra a költõ neve jön: „Petõfi", a sétányfelõli oldalba pedig az évszám: „1882", egyéb semmi. — A kereskedelmi szakkotatás ügyét a kereskedelmi miniszter buzogón fölkarolja s azt saját hatáskörében, a törvényhozás útján is rendezni készül. — Az idén besorozott újonczok október hó 1-én kötelesek bevonulni; a ki idején nem jelentkez, szõkevénynek tekintik. — Nem lesz nagy deficit, ezzel a jó hírrel kecsketnek azok, kik a jövõ budget elõirányzatát ismerik. Egészen deficit nélkül nem lesz ugyan a jövõ évi államköltségvetés sem, de jelentékenyen kisebbre számították az ideinél. Egyrészt kevesebb lesz a kiadás, mert vasútépítés, vízszabályozás nem fog már oly sokat fölemészteni; másrészt meg a pénzügyminiszter jóval nagyobb bevétellel számított, a jó termés következtében úgy az adók, mint az állami vasutak és jószágok jövedelmének nagy emelkedését remélvén. — Az e hó 7-én tartott lipcei nemzetközi gabnavásár igen csõndesen folyt le. — Aranytollat szándékozik átadni Kosuth Lajosnak a nagy-váradai 48-as párt. — A dobsinai jégbarlangot villanyfényvel fogják világítani. — Máramaros-Szigeten

